

MIJN MOEDER HEEFT ALTIJD GELIJK

LANA LUX

**MIJN MOEDER
HEEFT ALTIJD
GELIJK**

Uit het Duits vertaald door Marcel Misset

Nieuw Amsterdam

Deze uitgave werd mede mogelijk gemaakt
door ondersteuning van het Goethe-Institut

Oorspronkelijke titel *Jägerin und Sammlerin*
© 2020 Aufbau Verlag GmbH & Co. Berlijn
© 2021 Nederlandse vertaling Marcel Misset /
Uitgeverij Nieuw Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp bij Barbara
Illustratie omslag © Ton van Impelen
Foto auteur © Joachim Gern
NUR 302
ISBN 978 90 468 2725 3
www.nieuwamsterdam.nl

I

1

Alisa had zich verslapen. Niet dat dat nieuw was. Ze versliep zich bijna elke dag. Het was haar zelf een raadsel hoe ze erin slaagde op te staan, alle drie de wekkers uit te zetten, weer in bed te stappen en door te slapen zonder zich er ook maar iets van te herinneren.

‘Masja? Zit je in bad?’ riep ze door het huis terwijl ze een zwarte legging, een klein, kort hemdje en een lange trui aantrok.

‘Jaha,’ riep haar vriendin terug.

‘Duurt het nog lang?’

‘Neehee.’

‘Ik moet echt heel nodig.’

‘Bijna!’

‘Alsjeblieft! Ik moet echt! Ik ben weer te laat! Fuck!’

‘Niks nieuws, toch?’

‘Denk je dat je grappig bent? Het is woensdag. Ik heb wiskunde. Ze gooit me eruit als ik ook nog maar één les mis.’

‘Sta dan een keer op tijd op, Alisa. Je kunt niet altijd anderen de schuld van je situatie blijven geven. Ik was vanochtend om zes uur op, heb hardgelopen, mijn work-out gedaan, gedoucht en...’

‘Masja, ik wil gewoon naar de wc, oké? Ik moet pissen. En ik moet me opmaken.’

‘Dat is een vies woord. Bovendien moet ik me ook opmaken.’

‘Doe dan alsjeblieft open als je je toch alleen maar staat op te maken.’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Ik wil rust.’

‘Doe normaal! Je bent hier niet de enige. Bovendien is het mijn huis. Dat is toch mega-asociaal, wat jij doet?’

‘O, ben ik asociaal? Je kan me wat...’

‘Hé! Vind je dat normaal?’

Alisa rammelde aan de klink van de badkamerdeur. Het slot werd opgedraaid en nog vóór Masja naar buiten kon komen, stortte Alisa zich naar binnen en ging op de wc zitten.

‘Hoelang moet ik altijd op de wc wachten? Als jij doucht?’ zei Masja. Bij het woord ‘douchen’ tekende ze aanhalingstekens in de lucht.

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Je weet heel goed wat ik bedoel.’

‘O ja?’

‘Ja.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Echt niet? Denk je dat ik niets merk van dat kotsen van jou?’ Het woord ‘kotsen’ trof Alisa als een stroomstoot.

‘Je hebt waanideeën, Masja,’ zei Alisa. ‘En ga, en laat mij eindelijk de badkamer gebruiken.’

‘Met plezier. Ik moet toch weg. Ik ben namelijk van plan om precies op tijd in de les te verschijnen.’ Met die woorden liet ze de deur van de badkamer achter zich dichtvallen, en terwijl Alisa haar gezicht en handen waste, hoorde ze de voordeur in het slot vallen.

Alisa rende naar haar kamer, trok haar kleren opnieuw tot op haar ondergoed uit, pakte een klein notitieboekje en liep daarmee terug naar de badkamer. Ze ging op de weegschaal staan en heel even verscheen er een tevreden glimlachje op haar gezicht. Maar bij een eerste blik in de spiegel verdween die meteen weer, nog voordat ze haar huidige gewicht genoteerd had. Vervuld van haat en walging bekeek ze zichzelf. Hoeveel ze ook afviel, dat gevoel bleef. Ze vond zichzelf dik en lelijk. En dan nog die kop, dacht ze, en haar bovenlip trok op, zoals altijd als ze ergens van walgde.

Haar gezicht was een slagveld. Ze boog zich over de wasbak om dichterbij haar spiegelbeeld te komen. Nog dichterbij. Heel dichtbij, maar enkele millimeters daarvan verwijderd, bevroor ze en inspecteerde ze elke vierkante centimeter van haar huid. De meeste plekken op haar gezicht waren met korsten bedekt. Veel ervan waren opgezwollen en rood, een paar etterden. Je moet voor school geen pukkels uitdrukken, zei ze tegen zichzelf. Bewaar het voor vanavond! Maar haar afkeer en haar gespannenheid waren te groot. Ze moest van die dingen af, ze schoonmaken. Ze kon ze gewoon niet verdragen, en ze zou ook voorzichtig zijn, heel voorzichtig, alleen dat ene plekje. Met de nagel van haar wijsvinger krabde ze aan het platte bruine korstje op haar voorhoofd, tot het als een klein dekseltje aan een draadje hing. Toen pakte ze het tussen haar duim en wijsvinger en trok het los. Aan de pijn die ze daarbij voelde was ze zó gewend dat het bijna prettig aanvoelde. Er druppelde bloed over haar voorhoofd. Ze hield van die kleur. Dat donkere karmozijnrood. Ze drukte van twee kanten tegen het wondje, witgele etter kwam tevoorschijn. Aha, dus toch! Ze wist het wel. Ze drukte steeds harder, ging volledig op in haar strijd om reinheid. Bloed is rein. Net als botten en spieren. Etter en vet zijn onrein.

Uiteindelijk had ze toch in meer dan alleen dat ene plekje zitten knijpen. Haar voorhoofd bloedde en klopte. Ze druppelde wat Sterilon op een wattenschijfje en depte daarmee de open plekjes in haar gezicht. Het ontsmettingsmiddel, voor handen bedoeld, brandde in de wondjes terwijl Alisa er het nu bebloede wattenschijfje steeds opnieuw mee bevochtigde. Het branden van de alcohol in de wonden was haar welkom, omdat de pijn voor haar een teken was dat het werkte. Toen Alisa zich schoon genoeg voelde, plakte ze stukjes toiletpapier op de kleinere en grotere wondjes langs haar haargrens, op haar slapen en haar neuswortel, en wachtte ze tot het bloeden afnam. Hoe moest ze dat nu weer wegschminken? En vooral, wat moest ze verzinnen om haar wis-

kundelerares ervan te weerhouden haar eruit te gooien? Ze had weliswaar alleen maar tieners, maar als ze niet aanwezig was, zou ze waarschijnlijk geen eindexamen mogen doen. Het was geen kleinigheid. Het was het allerlaatste schooljaar van haar leven.

Nog steeds in haar ondergoed sjokte Alisa naar de keuken. Juist in de keuken kwamen steeds weer herinneringen aan vroeger in haar boven, en de vraag wanneer ze eigenlijk zo groot was geworden.

Ze kon zich nog heel goed herinneren hoe ze indertijd met haar ouders in dit huis was getrokken toen ze vijf was. Ze kon zich nog heel goed herinneren hoe de keukenkastjes werden geplaatst en ze, toen alles klaar was, teleurgesteld moest vaststellen dat alles te hoog hing. En ze herinnerde zich hoe haar moeder haar later, nadat haar vader was vertrokken en ze nog maar met z'n tweeën waren, steeds vroeg om de opbergdozen die op de bovenste plank stonden. In die tijd was ze al groter dan haar moeder. Hoe oud was ze toen? Twaalf misschien, of dertien.

Maar hoe was het gebeurd? Hoe kon een lichaam zo snel groeien en zo groot worden? Veel te groot! Was ze maar zo klein en sierlijk geweest als haar moeder, of als Masja.

Ze was altijd al jaloers geweest op Masja, haar beste vriendin, die ze niet had uitgezocht maar had gekregen, als een zusje. Ze hield van haar en haatte haar vanaf het allereerste begin, sinds hun vroegste jeugd.

Wat deed ze hier eigenlijk in de keuken? Ze wist het niet meer, ging weer naar haar kamer en kleepte zich weer aan. Na een blik op de klok voelde ze zich alleen maar nog ellendiger. Het eerste uur wiskunde was al voorbij en zij was nog steeds hier en was nog voor geen millimeter op weg naar school. Een zwaarte overviel haar en ze kon niets anders doen dan nog een keer gaan liggen. Ze had nog steeds geen honger, voelde alleen maar een prettige leegte in haar maag. Dat was goed. Ze voelde dat ze weer op de goede weg was. Nog even en ze zou die vijf kilo er weer af hebben, en dan, dan zou alles weer goed zijn... maar nu wilde ze alleen

nog maar slapen. Die behoefte was zo groot dat het zinloos was zich ertegen te verzetten.

Toen Alisa wakker werd, had het geen zin meer om nog te gaan. Ze zou tijdens het laatste uur binnenkomen en dat zou raar zijn. Ze zou weer een excuusbriefje schrijven en dat morgen afgeven. Morgen werd alles anders. Ze ging in de woonkamer zitten, klapte haar laptop open en schreef aan twee klasgenootjes hetzelfde bericht in ICQ-messenger:

*Hoi! Ik voelde me vandaag weer niet zo goed. Hebben we huiswerk gekregen? Wat werd er eigenlijk behandeld?
Dank en kussen.*

Nadat ze erachter was wat voor huiswerk ze hadden, ging ze aan haar bureau zitten, schreef ze elke opgave apart op een Post-it en plakte die onder elkaar op de linkerkant van het tafelblad. Ze maakte de ene opgave na de andere en verfrommelde daarna telkens de betreffende post-it. Na twee uur had ze ze allemaal gedaan. Masja zou zo weer thuiskomen, zelf moest ze straks naar haar werk. Welke dag was het vandaag ook alweer? Woensdag. Dan moest ze vandaag serveren. Op dinsdag, woensdag en zaterdag werkte ze in een café in Wilmersdorf, op maandag en donderdag was ze telefoniste in een callcenter in Schöneberg, op vrijdag gaf ze een jongere leerling bijles en op zondag verkocht ze koffie op de vlooiemarkt in het Mauerpark.

Alisa ging naar de badkamer en was daar een vol uur bezig met haar gezicht een zo homogeen mogelijke kleur te geven. Ze gebruikte daar twee verschillende fluids voor, drie verschillende soorten vloeibare make-up, twee verschillende concealers en een transparant, fixerend poeder dat ze had gekocht in een winkel voor toneelmake-up. Het resultaat was werkelijk verbluffend, haar huid zag er minstens tachtig procent schoner uit.

Net toen ze de veters van haar sneakers strikte om te vertrekken kwam Masja thuis.

‘Hi,’ zei ze zachtjes.

‘Hi,’ antwoordde Alisa terwijl ze haar rugzak oppakte.

‘Wanneer ben je weer thuis?’ vroeg Masja. Haar stem klonk gesmoord.

‘Laat.’

‘Kut.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik je nodig heb. Omdat het niet goed met me gaat. Omdat... Je weet wel waarom.’

‘Ik moet zo werken. Ik werk tot acht uur, daarna moet ik nog schoonmaken. Ik zal me haasten, maar ik beloof niets,’ zei Alisa. Plotseling leek het met haarzelf ietsje beter te gaan. Dat was altijd al zo: zodra het met iemand uit haar omgeving niet goed ging, moest ze helpen, moest ze er zijn voor die persoon, moest ze de grote, sterke schouder zijn om op te leunen, om op uit te huilen.

Ze sloeg haar armen om Masja’s schouders en legde haar kin op haar hoofd. Masja woog tien kilo meer dan een jaar geleden in de kliniek. Alisa wist dat Masja nog steeds flink onder haar gewicht zat, dat ze niet gezond was, en toch verlangde ze niets vuriger dan zo sierlijk, gewichtloos en zo sterk te zijn als haar vriendin. Die wilskracht! Waar had Masja die wilskracht vandaan?

Ze gaf haar een kus op haar voorhoofd en rende de trappen af. Nu moest ze weer aan vanochtend denken, toen Masja het woord ‘douchen’ van aanhalingstekens had voorzien.

Ze schaamde zich. Voor haar bandeloosheid. Voor het overgeven, voor haar lichaam, voor haar hele bestaan.

Precies een kwartier voor aanvang van haar dienst liep ze het café binnen, zoals het hoorde. Gek genoeg kwam ze op haar werk nooit te laat. Waarom lukte haar dat met school niet?

Ze trok het witte, eigenlijk helemaal niet zo witte overhemd aan, knoopte het lange zwarte schort en de leren riem met de

portemonnee strak om haar heupen en veranderde van een oververmoeide eindexamenkandidaat in een vriendelijke serveerster met een beperkt vocabulaire.

Weet u het al? Wat mag het zijn? Maar natuurlijk, neemt u de tijd, geeft u maar een seintje. Koffie, cappuccino, latte macchiato, dubbele espresso, veel schuim, geen schuim, nee, melk kost niets extra. Nee, helaas alleen wat op de kaart staat. Café au lait, groot, geen koekje, extra suiker, nee, helaas geen plantaardige melk, ja, cafeïnevrije koffie kan, maar alleen als Café HAG, dat is oploskoffie... Natuurlijk, ik heb het zelf helaas nog niet geprobeerd, natuurlijk, verschillende soorten thee, ook verse, verschillende soorten cake, taart ook, ja, heel vers, uiteraard, daar in de vitrine, eventjes naar kijken, ik kan ook aanraden, ik kan meelopen, ik kan komen brengen. Houdt u van kruimeldeeg? Nee, daar ben ik toch voor? Nee, dat geeft niets. Nee, ik zit nog op school, nee, alleen 's avonds. Ik doe eindexamen. Ja, goede cijfers. Nee, niet te zwaar. Dank u, ik zal het doorgeven, ja, ik breng u een nieuwe. O, dat moet ik even navragen. Ja, ik zal het voor u inpakken. Pardon, er ontbreekt nog drie euro. Pardon, wilt u zo vriendelijk zijn het tijdschrift hier te laten? Andere gasten willen het vast ook nog lezen, dank u, ik geloof dat u per ongeluk uw kopje bij u hebt gestoken. Is dat uw paraplu? Is dat uw jas? Is dat uw baby? Heel graag, dank u.

Na vijf uur werken kreeg ze dertig euro. Ze stopte die samen met de twintig euro fooi in haar portemonnee, kleepte zich om en vertrok.

Volledig uitgeput en verward stond ze weer op straat. Flarden van zinnen van de klanten hingen uit haar oren en plakten aan haar haren. Haar ademhaling was vlak, de licht opgetrokken wenkbrauwen en haar bevroren glimlachje verkrampten de spieren in haar gezicht.

Het was al donker. De achterlichten van de auto's weerspiegelden in de natte klinkers van het wegdek. Vijf uur lang had ze geen

eigen behoeften gevoeld. Ze dronk nooit tijdens haar werk, ze ging ook nooit naar het toilet, ze at niets, en was nooit onvriendelijk.

Ze stapte op haar fiets en reed naar huis, zonder acht te slaan op de pijn in haar schouders, in haar hoofd, voeten en benen. De enige gedachte waar in haar hoofd plaats voor was, was die aan eten. Die ochtend had Alisa zich voorgenomen om niets te eten, en tot op dat moment was dat ook gelukt. Het was half tien en ze had helemaal niets gegeten. Dit kon voor het eerst in tijden een perfecte dag worden. Natuurlijk had ze een ondraaglijke honger. En ergens zou het oké zijn om iets kleins en gezonds, iets geoorloofds te eten, zoals vroeger, toen dat nog ging. Maar nu lukte dat inmiddels niet meer. Sinds wanneer eigenlijk? Wanneer was het zo erg geworden?

Als ze nu iets zou eten, zou ze gegarandeerd niet meer kunnen stoppen, dat wist ze heel goed. Ze zou volledig de controle verliezen en steeds maar meer naar binnen blijven proppen, tot haar maag tot zijn uiterste fysieke grenzen opgerekt op haar longen zou drukken en ze geen lucht meer kreeg. Dan zou ze ophouden met schransen, ze zou naar de badkamer wankelen als een hoogzwangere naar de verloskamer, vol van angst voor de pijn, hopend dat het snel voorbij zou zijn. Maar het zou eeuwig duren voor alles eruit was, en een deel van het voedsel zou onherroepelijk zijn weggezonden in haar lichaam. Juist dat deel zou haar achterbakse, vraatzuchtige lichaam onmiddellijk in vet omzetten. Blubberig, witgeel vet. Nee, dat wilde Alisa beslist niet. Nooit. Maar vooral vandaag niet. Vandaag zou ze niet weer over de wc-bril hangen zodat Masja zich kon verkneukelen over haar gebrek aan wilskracht. Nee. Vandaag had zij het voor het zeggen, herhaalde ze keer op keer tegen zichzelf terwijl ze vocht met haar groeiende hongergevoel.

Alisa maakte een kleine omweg en zette haar fiets op slot voor de Edeka. Er stond een groepje bezopen schimmen voor de deur.

Een ander meisje zou misschien bang zijn geweest, maar Alisa had daar geen last van. Ze was niet het soort meisje dat voortdurend werd aangeklampt. Ze werd nauwelijks door mannen lastiggeval- len, zoals Masja en veel andere vriendinnen. Ze was groot, had atletische schouders en een opvallend rechte houding. Haar gezicht had markante, ook in ontspannen toestand nogal strenge trekken.

Alisa hoefde niet lang na te denken over wat ze ging kopen. Voor deze vaste avondlijke vreetaanvallen kocht ze altijd hetzelfde. Een zak chips, een reep chocola, een bak ijs en een fles Coca-Cola Zero.

Ze verliet de winkel met de buit in haar armen. In haar ogen flickerde de waanzin, zoals in de ogen van iemand die tot iets verschrikkelijks in staat is, misschien wel een moord. De daad waar Alisa toe in staat was, was eten. Maar waar? Ze wilde onder geen beding door Masja worden gezien. Ze wilde door niemand worden gezien.

Een uur later beklom Alisa buiten adem en met stekende buik- pijn de trap naar de bovenste verdieping, ze draaide de sleutel om, liet haar rugzak op de vloer glijden en trok haar gympen uit. Het huis was donker en stil. Alisa deed het licht in de badkamer aan en deed de deur achter zich op slot. Ze deed het deksel van de wc-bril omhoog, waste haar handen, liet het water lopen en stak haar hele rechterhand diep in haar keel. Zelfs met overgeven leek haar lichaam alleen te reageren op een ruwe behandeling. Anderen zouden met één vinger in hun keel al kokhalzen. Weer anderen konden het blijkbaar zomaar? Alisa kon het nauwelijks geloven. Klopte het wel wat de mensen op internetfora schreven?

Voor haar was overgeven een uiterst pijnlijke en vernederende procedure. Niets ging bij haar vanzelf. Behalve dik worden. Voor al het andere in haar leven moest ze vechten.

Ze spoelde door, spoot wc-reiniger onder de rand van de pot, veegde met toiletpapier zorgvuldig alle spetters van de tegels, stak een stijf opgerold stuk wc-papier aan, blies het weer uit, liet de

rook opkringelen tot aan het plafond, smeed het ook in de wc, trok door en veegde alles nog een keer schoon met de wc-borstel.

Nu kwam ze weer tot zichzelf. Waarom had ze dat gedaan? Waarom? Het was bijna een perfecte dag geweest. Bijna! Hij was met 300 gram minder begonnen, het was haar gelukt de hele dag uit de buurt van eten te blijven en zelfs geen honger te hebben. En toen...

Schaamte, afkeer en haat voelde Alisa heel duidelijk. Alle andere gevoelens waren een vaag iets wat ze onmogelijk kon ontcijferen.

Ze rook naar eten, naar zweet en naar kots. Ze wilde douchen, maar dat had ze niet verdiend. Ze trok alleen haar kleren uit en schoot in een wit mannen-T-shirt, waarover ze een keer op een schoolreisje had verteld dat het van een vriendje was, zonder dat er in haar leven ooit sprake was geweest van een vriendje. Behalve David, die gewoon een vriend was en zich er niet aan stoorde dat ze een buitenbeentje was. Ze liep naar de slaapkamer, ging op haar rug in bed liggen en betastte de punten van haar bekkenbeenderen, waarvan de uiteinden zich, ook als ze stond, duidelijk aftekenden. Haar handen dwaalden omhoog naar haar ribben en ten slotte naar haar sleutelbeenderen. Ze kon ze voelen, maar ze waren nauwelijks zichtbaar. Als ze echt zo slank was als iedereen beweerde, zou je die moeten kunnen zien. Allemaal leugenaars. Ze hadden medelijden met haar of waren jaloers op haar en wilden allemaal dat ze weer dik was. Maar ze zou het iedereen laten zien. Vanaf morgen zou ze echt een hele week vasten. Het was haar eerder gelukt, het kon haar nog een keer lukken.

Alisa deed haar ogen dicht en probeerde te slapen. De rood oplichtende cijfers op haar radiowekker gaven 00:30 aan. Om zes uur zou hij afgaan. Dan om kwart over zes de kleine blauwe en om half zeven het alarm van haar mobiel. Morgen zou alles beter worden. Morgen zou ze op tijd op school verschijnen en op tijd in het callcenter zijn, en bovendien, heel belangrijk, zou ze niets

eten. Alleen drinken. Veel drinken, dat was belangrijk. Water was een vriend. Water was goed voor de stofwisseling. Bovendien stilde warm water de honger en verbrandde ijskoud water zelfs nog extra calorieën. Ze moest veel meer drinken. Ze had op een forum gelezen dat er meisjes waren die tot wel vijf liter per dag dronken. Zelf haalde ze er op een goede dag amper twee. Ze moest beter haar best doen. Zich meer inspannen. Wilskracht tonen.

De wekker gaf 01:45 aan. Ze sliep niet. Voor haar gesloten ogen zag ze steeds weer scènes uit het café. De laatste tijd die Alisa die nacht op haar wekker zag, was 02:30. Toen viel ze in een onrustige slaap met verwarde dromen, waarin woorden en zinnen uit het café zich op volstrekt surrealistische wijze vermengden met beelden van borden, kopjes, servetten, lepels, koffie enzovoort.

‘Juffrouw, bent u mij vergeten?’ gilte een kopje dat hete koffie naar haar spuugde. ‘Is dit huisgemaakt?’ vroeg een oudere man terwijl hij de asbak leeglepelde. ‘Brengt u mij alstublieft een servet!’ schreeuwde een vrouwenstem. Alisa keek naar het dienblad in haar handen en zag een vrouw rondzwemmen in een koffie verkeerd. Toen moest ze naar de wc. Maar de deur was op slot. Ze moest zo nodig dat dat ze niets anders kon bedenken dan een kan te pakken en er achter het gordijn naar de voorraadkamer in te plassen. Maar precies op dat moment werd het gordijn opzij getrokken. Ze stond er volledig naakt en vernederd voor al het personeel en de gasten, die vol walging hun gezicht vertrokken en hun neus dichtknepen.

2

Toen Alisa om half acht door Masja werd gewekt, was ze haar droom vergeten. Alleen de gevoelens van vernedering en schaamte waren gebleven, versterkt door het feit dat ze zich alweer verslapen had.

‘Jij bent zo verschrikkelijk arrogant,’ zei Masja, die perfect gekleed en gekapt voor haar stond.

‘Arrogant?’ vroeg Alisa.

‘Alleen omdat je goede cijfers haalt, denk je dat je je aan geen enkele regel hoeft te houden, je niet op tijd hoeft te komen of zelfs helemaal niet hoeft te verschijnen. Het gaat toch wel.’

‘Masja, ik heb me verslapen. Denk je dat ik het wil, deze stress?’

‘Welke stress? Je slaapt elke dag uit, gaat om de dag naar school, je bulkt van het geld, je hebt je eigen huis en de coolste moeder aller tijden.’

‘Ik werk voor dat geld.’

‘Wat wil je daarmee zeggen? Wat probeer je te suggereren? Je weet dat ik niet mag werken. Dat weet je heel goed!’

‘Dat heeft daar toch niets mee...’

‘Je bent gewoon gemeen. Al dagen. Nee, weken. Nee, ik weet niet eens hoelang al...’

‘Masja, je overdrijft weer. Blijf kalm,’ zei Alisa terwijl ze een lange, witte trui aantrok.

‘Je hoeft mij niet te vertellen wat ik moet doen. Deze hele situatie is ondraaglijk!’

‘Wat wil je van me? Vertrek toch lekker als het je hier niet bevalt,’ zei Alisa. Ze stond inmiddels in de badkamer, drukte tand-

pasta uit de tube en keek naar haar ontstoken gezicht, haar gezwollen oogleden, haar haar dat alle kanten uit stond.

Wat een gezeik. Ze kon zich niet eens wegen, kon zich niet wassen, had geen tijd voor koffie en zou weer te laat komen.

‘Gooi je mij eruit?’ schreeuwde Masja terwijl de tranen haar in de ogen schoten.

‘Niemand smijt je eruit. Je verdraait de boel altijd. Hou daar toch eens mee op!’

‘Je geeft niks om mij. Je weet dat ik alleen jou heb. Dat weet je heel goed, maar toch kan ik je niets schelen.’

‘Het spijt me.’

Mascha zat ineengedoken op de vloer van de badkamer, omklemde haar knieën en hilde onbedaarlijk.

‘Ik heb niets meer. Niets.’

‘Natuurlijk wel!’

‘Nee, en dat weet je heel goed! Dansen was alles voor mij, en nu is het voorbij. En mijn ouders zijn vreselijk, op school kan ik niks, en ik ben ook nog dik.’

Ze sloeg met haar vuisten op haar benen en haar buik.

‘Hou op!’ zei Alisa. Ze spuugde haar tandpasta uit en ging naast haar vriendin op de grond zitten.

‘Hou op! Je hebt mij toch. Misschien heb je gelijk en moet ik me meer om je bekommeren. Maar dik ben je echt niet. Je bent zelfs heel erg dun. Nog steeds te dun. Dat weet je. Je kent je BMI. Zolang die onder de achttien zit, heb je ondergewicht.’

‘Ik wil daar ook nooit overheen. Nooit. Ik moet er niet aan denken hoe ik er dan uit zou zien...’

‘Ik zit eroverheen,’ zei Alisa zachtjes.

‘Dat spijt me. Bij jou zit dat anders. Bij jou...’

‘Ik ben gewoon dik, dan maakt het niet uit.’

‘Nee, je bent gewoon... Je bent gewoon groot. Jij bent anders. Jij bent groot en sterk en... jij bent gewoon een coole gast.’

‘Ik een gast?’

‘Nee, joh. Je weet wel wat ik bedoel. Jij bent geen watje. Jij bent gewoon...’

‘Oké. Laten we hiermee stoppen.’

‘Je zou een model kunnen zijn, met jouw lengte en jouw benen.’

‘Ja, maar niet met mijn bovenlichaam, mijn schouders, mijn armen en borsten en, en, en.’

‘Wie wil er nou model zijn? Daar ben jij veel te slim voor,’ zei Masja.

‘Ja,’ zei Alisa bedroefd. Terwijl ze echt geen model wilde zijn. Ze wilde er alleen zo uitzien. In plaats daarvan was ze ‘slim’. Wat slim dan ook mocht betekenen, want slim voelde ze zichzelf helemaal niet. Ja, ze haalde goede cijfers, maar ze wist zelf vaak niet hoe dat kwam. Na elk tentamen was ze ervan overtuigd dat ze het had verprutst, maar uiteindelijk haalde ze nooit iets lagers dan een acht. Behalve met Engels en Frans. Daar had ze zelfs af en toe zesjes gehaald. Zo slim kon ze dus niet zijn. Vroeger, op de basisschool, was ze voortdurend bang dat al haar cijfers een vergissing waren, dat het de leraren op een bepaald moment wel zou opvallend en ze dan voor de voorbije jaren gecorrigeerd zouden worden.

‘Zullen we spijbelen?’ stelde Alisa voor.

‘Nee, dat kan ik niet.’

‘We zijn toch al te laat.’

‘Beter te laat komen dan helemaal niet.’

‘Ja, je hebt gelijk.’

‘Wat is dit voor gesprek?’

‘Hoezo?’

‘Je moet toch ten minste proberen me te overtuigen.’

‘Oké, waar kan ik je mee overtuigen?’

‘In elk geval niet met die vraag!’

Ze schoten allebei in de lach. Masja scheurde een velletje toilet-papier af en snoot haar neus. Toen vroeg ze: ‘Zullen we tv-kijken en schoonheidssalon spelen, net als vroeger?’

‘Ja, dat kunnen we doen,’ zei Alisa.